

Fragments del llibre “Víctor Alexandre, l’independentisme desacomplexat”, de Jordi Sedó.

Ed. Malhivern, 2009

Fragments d’alguns pensaments de Víctor Alexandre en aquestes pàgines:

“No es pot ser culturalment català sense parlar català, de la mateixa manera que no es pot ser culturalment alemany sense parlar alemany. Puc tenir la nacionalitat alemanya i gaudir dels mateixos drets que la resta de la gent del país, però, per anys que hi visqui, mai no seré culturalment alemany si no parlo alemany. Coneixes algun alemany que no parli alemany? I algun espanyol que no parli espanyol? Doncs, per la mateixa raó, no es pot ser català sense parlar català.”

“Catalunya té dret a ser tan independent com Espanya, i aquesta independència, si el respecte és mutu, no ha de suposar cap conflicte. El conflicte sorgeix quan una de les parts –Espanya en aquest cas- nega a l’altra el dret que ella s’atorga.”

“Mentre no hi hagi la condició jurídica de *ciudadà del món*, tot aquell que es defineix com a tal, sense renunciar al seu passaport nacional espanyol està en fora de joc. Aquestes persones són com els *fills de papà*. Diuen que són independents, sí, i tenen casa i cotxe propis, però pagant els pares. No hi ha cap relació entre el que diuen i el que són en realitat, com els *ciudadans del món*.”

“Cal tenir molt poc amor propi o patir una hispanodependència emocional molt forta per no veure l’odi racista que traspua el clàssic elogi espanyol “tu no pareces catalán”. Doncs mira, a mi hi ha poques coses que em produeixin més plaer que ser reconegut per un espanyol com a català en el sentit més diàfan del terme. M’encanta encarnar tot allò que Espanya odia: la catalanitat desacomplexada. Quina opinió et mereixeria un blanc que elogiés a un negre dient-li “tu no sembles negre”? Doncs bé, la llengua és la nostra pigmentació. La nostra llengua és la prova més evident que nosaltres no som ells.”

“Quan un país no és lliure, no hi ha res més prioritari que la llibertat. El debat dretes-esquerres sempre és posterior. Abans de ser d’esquerres o de dretes hem de saber qui som, i això només és possible quan podem decidir per nosaltres mateixos. Hi ha res més galdós que veure dos esclaus barallant-se sobre la seva adscripció social? “Ets un conservador!”, diu un. “I tu un roig!”, li respon l’altre. L’espectacle és galdós,

perquè mai cap d'aquests dos homes serà lliure. No ho seran, perquè posen per davant el seu benestar com a esclaus a la seva llibertat com a éssers humans. I mentre es barallen entre ells, l'amo fa la seva i es frega les mans.”

“La dona que es pregunta si l'home que la maltracta estarà d'acord que marxi de casa mai no se'n va. La dependència psicològica, ja sigui d'una persona o d'un país, és molt malaltissa, perquè com més temps passa més immobilitzat i anul·lat se sent el dependent. Parlem molt de l'emancipació nacional de Catalunya, però no ens adonem que aquest estadi és inassolible sense el compliment d'un requisit previ: l'emancipació mental. Si no ens emancipem mentalment d'Espanya, mai no ho farem políticament.”

“Preferim posar un ruc al darrere del cotxe i amb això ja ens sentim realitzats. No ens adonem que el ruc és en si mateix una metàfora de la nostra estupidesa i de la nostra covardia.”

“Espanya sap que les seleccions nacionals tenen un doble efecte: cohesionen un país i el projecten internacionalment, i com més es projecta un país més es cohesiona. Per tant, Madrid utilitza l'esport per projectar Espanya i cohesionar els espanyols i, de passada, per invisibilitzar Catalunya i dividir els catalans.”

“Tots els referents que ens arriben són espanyols i és en funció d'ells que ens emmirallem amb el món. Pregunta quants catalans han estudiat la història de Catalunya. Pregunta quants nois i noies l'estudien ara. Pregunta quants infants canten les cançons tradicionals catalanes a l'escola. Pregunta, en definitiva, què en sabem els catalans del seu passat. Molta gent, si els parles de Roger de Llúria, de Roger de Flor, de Vilamarí, de Villarroel, d'Entença, d'Urgell o de Borrell, pensarà que t'estàs referint als carrers de l'Eixample. És trist, oi? Com pots estimar-te si no saps qui ets?”

“La majoria de mitjans de comunicació catalans són propagadors d'hispanocentrisme. Veuen el món i ens l'expliquen des d'un prisma espanyol. És a dir, que les coses només passen dintre o fora d'Espanya. Tot el que passa a Catalunya o als Països Catalans és Espanya i el que passa a la Catalunya del Nord passa a França. Si els mitjans catalans fossin catalanocèntrics l'increment de l'independentisme creixeria a un ritme tan espectacular com ho ha fet la demografia de Sant Cugat del Vallès en els darrers trenta anys.”

“Lliurar a mans espanyolistes el control de les emissores de la Generalitat va ser un error que l'independentisme parlamentari no hauria d'haver comès mai a la vida. És com si una empresa lliurés a la competència el control dels altaveus a través dels quals aquesta última farà campanya per desacreditar-la i després es preguntés per què no ven.”

“La globalització, que té coses esplèndides, però que és despietada, ens obliga a prendre una decisió en un marge de temps molt reduït: o fem un cop de timó i ens convertim en un Estat europeu o desapareixerem

com han desaparegut tantes altres cultures sota el pes glotofàgic de la hispanitat.”

“Si els catalans no fem del català la llengua necessària per viure als Països Catalans ho tenim magre. La gent que arriba procedent d’altres llocs del món només aprendrà català si creu que aquesta llengua cobrirà les seves necessitats. I és lògic, perquè les persones, quan emigrem, no aprenem la llengua del país d’acollida per caprici, sinó per necessitat. I als Països Catalans no és necessari saber català per viure-hi. El nouvingut s’adona de seguida de quina és la llengua forta i de quina és la feble, i qui vol ser feble en aquesta vida?”

“Estem parlant i escrivint en català amb l’estructura mental de l’espanyol. En quina llengua parlo si dic “són dos quartos de ocho”? Sona espanyol, sí, però ho és realment? Les paraules sí que són espanyoles, però la construcció és genuïnament catalana. Doncs els catalans estem fent el mateix, per bé que a l’inrevés, quan diem “són les set i mitja”. La llengua catalana s’està castellanitzant per moments i ja comença a ser catanyol. Estem convertint el català en un patuès, en un dialecte de l’espanyol.”

“El PSC sap que l’augment de la consciència nacional a Catalunya va en detriment del partit. Sap que un català amb consciència nacional no vota PSC, perquè l’única nació que el PSC té al cap és la nació espanyola. Per això està concentrant esforços en la política de captació de la immigració.”

“Si volem que la gent que arriba prengui consciència que aquest país es diu Catalunya, no pas Espanya, hem de començar per ser conseqüents. Abans que la gent que ve de fora, som nosaltres els qui ens hem de creure el país. Trobo molt covard pretendre que els immigrants hagin de ser més catalanistes que els autòctons. Al final, encara els demanarem que liderin la independència.”

“Tota reivindicació és conflictiva per naturalesa, perquè sense conflicte no hi hauria reivindicació. Ells, en canvi, ho capgiren i elaboren un missatge segons el qual la font del conflicte és l’independentisme, quan és evident que la veritable font és l’opressió. Sense opressió no hi hauria independentisme de la mateixa manera que sense racisme no hi hauria hagut esclavatge. I, ves per on, per paradoxal que sembli, només una minoria d’esclaus era rebel. La majoria era submissa i acceptava com a veritat absoluta la supremacia de les persones blanques. També hi ha moltes dones que accepten de bon grat la seva subordinació a l’home. Elles no en diuen subordinació, és clar, però l’accepten. Per això consideren conflictiu i radical el feminisme, perquè els exigeix una autoestima que no tenen.”

“Conec molts catalans d’origen espanyol que han esdevingut proclius a la independència de Catalunya gràcies als seus fills. Els fills han conscienciat els pares. Només has de veure els cognoms de bona part de l’independentisme, està ple de Martínez, Pérez, Giménez, García... Això és un fracàs espectacular de l’espanyolisme. I ara, amb la nova immigració, ja hi ha independentistes amb cognoms que encara no hem après a pronunciar.”

“Si el català obre quatre portes i l’espanyol les obre totes ja està tot dit. Això per al català és letal. L’hebreu es moria d’inanició fins que Israel va tenir un Estat. A partir d’aquell moment es va convertir en una llengua imprescindible per viure al país i ara té una salut esplèndida. Cal, per tant, que ens mentalitzem que el català ha de ser imprescindible –imprescindible- per viure a Catalunya, perquè tot el que és prescindible desapareix.”

“De la mateixa manera que la inevitabilitat de la fi del franquisme va fer que brolessin els “demòcrates de tota la vida”, també la inevitabilitat de la independència farà que brollin els “independentistes de tota la vida”. I quan això passi caldrà dir-los “benvinguts a la maduresa”. Amb la independència de Catalunya, la consciència nacional es dispararà al País Valencià i a les Illes i ja res no tornarà a ser com abans.”

“La forta immigració espanyola pesa molt. Però no pesa pas perquè sigui espanyola, sinó perquè aquesta immigració no ha considerat que visqués en un país diferent del seu. No és que no n’hagin percebut la diferència, sí que l’han percebuda, però s’han estimat més considerar la *legalitat* que diu que Catalunya és Espanya. Per entendre’ns: si jo sóc xinès i me’n vaig a viure al Tibet, m’és molt més còmode considerar que el Tibet forma part de la Xina que posar-me al costat dels tibetans i en contra del poder xinès. Al capdavall, els xinesos són els meus.”

“És galdós l’argument que utilitzen els socialistes catalans per intentar frenar l’independentisme. Segons ells, és millor una Catalunya dependent governada per l’esquerra espanyola que no pas una Catalunya independent governada per CiU. És per morir-se de riure. Deixant de banda que ja voldria Espanya tenir una dreta de tall europeu com la nostra –i dic *europeu* com a sinònim de civilitat-, cal dir que Catalunya té dret a ser independent i a escollir democràticament el seu govern, un govern que Espanya haurà d’acceptar encara que no li agradi de la mateixa manera que nosaltres acceptem el seu.”

“El bilingüisme, que és meravellós en l’àmbit individual, és impossible en el nacional. En el pla nacional, el bilingüisme és un estat transitori entre dos monolingüismes: l’original i el de substitució. Primer es parla una llengua, després, transitòriament, se’n parlen dues i, tot seguit, es torna a parlar-ne només una. I, doncs, què ha passat? Doncs ha passat que el poble transitòriament bilingüe ha substituït la seva llengua original per la llengua del seu colonitzador.”

“Els dependentistes estan molt interessats a presentar la independència com una cosa negativa, violenta i apocalíptica. Intenten mantenir Catalunya sotmesa per mitjà de la por. Tenint en compte que el tarannà català no és violent, el que els dependentistes ens estan dient és que ells, potser perquè se senten més espanyols que catalans, sí que serien violents arribats el cas. Si no, de quina violència parlen? Que jo sàpiga, els únics que

tenen armes i exèrcits són Espanya i França, no pas l'independentisme. De fet, ves per on, l'independentisme català és globalment antimilitarista.”

“Si els catalans que volem Catalunya independent podem viure en una Catalunya subordinada, per què els qui la volen subordinada no han de poder viure en una Catalunya independent?”